Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 85

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000 *Ekim 2003

İşçi sınıfı ya örgütlüdür herşeydir! Ya değildir hiçbir şey!

Bülten'den...

Herşeyiz!

Herşeyiz, dünyanın bütün nimetleri biz üretiyoruz diye var. Biz üretiyoruz diye arabalar, biz yapıyoruz diye villalar, yenen çikolata ya da bir somun ekmek. Biz üretiyoruz diye zenginler, asalak patronlar, kan emici sanayiciler bin bir türlü rantiyecisi, Uzan'ı Sabancı'sı, Koç'u. Dünya kuruldu kurulalı, insanlık varoldu olalı emek her değerin yaratıcısı. O ulaşılmaz gökdelenler, lüks oteller, onlar da bizim eserimiz. En küçük kibrit çöpünden en gelişmiş makinesine herşeyin yapıtaşı bizim emeğimiz. Ve fabrikalar, fabrikalarımız, karın tokluğana herşeyi biz üretiriz orada. Bir an dursak, bir banta değmese elimiz, bir düğmeye dokunmasa koca bir metal yığınına döner o kale gibi yapılar. Ve bu dünya varsa, ve şimdi övünüyorsa burjuvalar atom çağlarıyla ve övünüyorsa insanlık mağaralardan uzaya ulaştığına, bu bizim eserimiz. Bunun için herşeydir işçi sınıfı.

Hiçbir şeyiz!

Hiçbir şeyiz bu düzen için, hiçbir zenginlik bizim için değildir. Biz ancak çalışmak ve üretmek için varızdır. Yok hayır kendimiz için değil asalak patronlar lüks içinde yaşayabilsin, servetlerine servet katabilsin diyedir. 6 milyarlık dünyada 2 bin kişinin dünya nüfusunun yarısından daha fazla zengin olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Ve hala açlıktan ölmüyorsak ve yaşamak, çalışmak dışında birkaç kırıntımız varsa, yaşamda az buçuk karşı koyma gücü gösterdiğimiz içindir. Bu sistem için hiçbir şeyiz. Onlar için üreten bir makine, onların kulu. İlk çağın köleleri ne ise onlar için öyleyiz.

Peki nasıl oluyor bütün bu zenginliklerin var olması bize bağlı iken ve biz bu kadar güçlüyken, hayatı durdurabilecekken, insanlık dışı yaşama koşularına mahkum edilmemiz nasıl oluyor!.. Kuşkusuz ki bunun tek nedeni onların örgütlü olması, bizlerin ise her geçen gün daha az örgütlü, daha az mücadele eder halde olmamızdır.

İlk sabanın tarlaya vurulduğundan beri emekle oluyor herşey ve sadece emek döndürüyor dünyanın çarkını. Bunun için dünyanın gerçek sahipleri emeği ile geçinen insanlar, bunun için herşey işçi sınıfı. Şu anda mahrum bırakılmışsa bütün güzelliklerden, örgütsüz ve ümitsiz diyedir. Ne zaman ki başkaldıracaktır, ne zamanki dur diyecektir, değişecektir bu yazgı. Ve tüm güzellikler tüm değerler gerçek sahibinin yani üretenlerin olacaktır. Bunun için örgütlenmelidir işçi sınıfı hakkını almak için.

İşçi sınıfı ya örgütlüdür herşeydir,
ya değildir hiçbir şey!

Merhaba,

İzmit'ten bir temsilci arkadaşımızın gönderdiği yazıyla başladık merhabamıza. Belli bir aradan sonra tekrar birlikteyiz. İşçi sınıfı ve emekçiler olarak karşı karşıya kaldığımız sorunlar artarak büyüyor. Yaşadığımız ekonomik ve sosyal sorunlar yetmezmiş gibi sermaye Irak'a asker pazarlamaya karar verdi. Amerikan emperyalizmine karşı direnen, kendi toprağını savunan Irak halklarının direnişini bastırmak için Türk askerlerine jandarmalık görevi düştü. Sermaye meclisi aldığı bu kararla binlerce genç insanımızın canını 8.5 milyar dolar karşılığında ABD'ye pazarlamış oldu. Irak'a asker gönderme dahil olmak üzere bu ülkenin ABD'ye kölece bağlılığına en çok işçi sınıfının karşı çıkması gerekiyor. Bizi iliğimize kadar sömüren sermaye şimdi de kanımızı pazarlamaya başladı. Sermaye sınıfı buu gücü en çok işçi sınıfının tepkisizliğinden, örgütsüzlüğünden, mücadeledeki zayıflığından alıyor. Bir yerde buna dur demek gerekiyor. Başlangıç noktalarından biri Irak'a asker gönderme olmalı. İşçi sınıfı meclisten çıkan tezkereyi alanlarda parçalamalı.

Bu sayımızı örgütsüz işletmelerdeki sorunlara ve örgütlenme girişimlerine ayırdık. İki sömürü cehenemi Tuzla Tersane ve İMES'teki iki girişimi fazlasıyla önemli bulduğumuz için sayfalarımıza taşıdık. Sendikaların dibe vurduğu, sınıfın her türlü inisiyatifinin ihanet ve ümitsizlik cenderesinde boğulduğu bir dönemde, bu iki zor alandaki örgütlenme girişimlerini hem öğretici hem de ümit verici buluyoruz. Bunun dışında birçok örgütsüz işletmeden arkadaşımız bu sayı için yazı gönderdi. Ancak yer sıkışıklığı nedeniyle sadece 3 yazıya yer verebiliyoruz. 3 yazıyı diğer yazıları kapsayacak şekilde seçmeye özen gösterdik.

Birinci işletmemiz kadın işçilerin, ikincisi genç işçilerin yoğunlukta olduğu alanlar. Bir diğer yazımız ise taşeron işçilerin sorunlarıyla ilgili. Emek veren ancak yazıları yayınlanamayan işçi arkadaşlarımızdan özür diliyoruz. Bu sayımızda Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Hüsnü Atasoy'la yaptığımız röportajımız yer veriyoruz. Bilindiği gibi Hüsnü Atasoy'u kongre sürecindeki tutumlarından dolayı eleştirmiştik. Bu röportaj ile kendisine söz hakkı tanımış olduk. SSK işçilerine katkılarından dolayı teşekür ediyoruz. Tek Gıda-İş şube yöneticileriyle yapılmış röportaja yer veremediğimiz için hem Tek Gıda-İş yöneticilerinden hem de röportajı yapan işçi arkadaştan özür dileriz.

Yeni sayımız için her türlü katkılarınızı bekliyoruz.

Birleşik Metal-İş Anadolu1 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Hüsnü Atasoy ile konuştuk...

"İşçi sınıfı, sınıfına ihanet edenlerin kellesini bir gün koparacaktır!"

Birleşik Metal-İş Anadolu1 No'lu Şube Kongresi ile ilgili haberleri okuyanlar ya da kongreyi takip edenler, Hüsnü Atasoy ismini hatırlayacaklardır. Kendisi ABB işyeri temsilci idi.

Kongre öncesinde ve sürecinde adı mevcut yönetime muhalif delegeler arasında geçiyordu. Fakat seçimlere eski yönetimin listesinden girdi. Bizim de dahil olduğumuz bazı çevrelerden sert eleştiriler aldı. Kongre sürecinde aldığı tutumlar üzerinden kendisi hakkındaki düşüncelerimizde herhangi bir değişiklik yok. Fakat örgütlenmenin sorunlarının işlendiği bültenimizin bu sayısında Birleşik Metal-İş'in Anadolu Şubesi'nin Örgütlenme Sekreteri olarak kendisiyle bir röportajın anlamlı olacağını düşündük. Bu vesileyle eleştirdiğimiz bir kişi olarak kendisine söz hakkı tanımış olacaktık. Röportaj teklifimizi kabul etti. Aşağıda bültenimiz adına yapılan ropörtajı yayınlıyoruz.

- Bir kongre dönemi yaşadınız, kongre nasıl geçti?

Hüsnü Atasoy (Birleşik Metal-İş Anadolu1 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri): Kongremiz gayet başarılı geçti. Çeşitli spekülasyonlar olsa da Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube yönetimine sınıfına hizmet eden bir anlayış seçildi. Fabrikaların birlik ve bütünlüğünün sağlanmasın açısından da başarılı oldu. ABB olarak bizim açımızdan da öyle olacak. Hem Dudullu, hem Kartal'dan iki amatör sendikacı olarak yönetimde yer aldık. Yeni yönetime genç arkadaşlar seçildi. İşçi sınıfına, geleceğe hizmet edecek geniş bir kadro olduk. Gerçekten işçi sınıfına uygun düşen, hizmet eden bir anlayış yönetime geldi. Böyle düşündüğümüz için biz de yer aldık.

Zaman içerisinde Birleşik Metal-İş Kartal 1 No'lu Şube yönetiminin yürüyeceği doğrultudan, gelişmeler karşısında alacağı tavrından da sendikanın çizgisi anlaşılacaktır. ABB işçileri olarak bize karşı olumsuz tepkiler sergilendi, hakkımızda spekülasyonlar yapıldı. Bizi töhmet altında bıraksalar da bizim tavrımız net, kendi çizgimizde yürümeye devam ettik. Bunun dışında sıkıntılar her yerde vardır, olacaktır.

- Geçmiş kongrelerle kıyasladığında nasıl bir kongre oldu?

Hüsnü Atasoy: Bazı siyasi parti kongrelerinden deneyimlerimiz vardı, ama Birleşik Metal-İş Kongresi'ni ilk defa yaşadım. Tabii eksiklikleri vardı. Verilen önergeler sendikaların amaçlarına uygundu. Ancak önerge verenler sağlıklı karşılanmadığı için önergeler tartışmaya açılmadan reddedildi. Sendikaların misyonu belli. İşçi sınıfını örgütlemek, mücadeleye sevketmek. Önergeler bu açıdan uygundu. Sendikaların vazgeçilmez unsurlarına dikkat çekiyordu. Bu açıdan önemliydi. Ama delege yapısı bilinçli diyemem. Öyle araştıran, sorgulayan, tartışan bir yapıda değil. İşçi sınıfının bu açıdan da eğitime ihtiyacı var.

- Kongreye üç gün öncesine kadar muhalefetle hareket ediyordunuz. Ancak son anda karar değiştirip şimdiki yönetimin listesini destekleyip yönetimde yer aldınız. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

Hüsnü Atasoy: Biz kongrede yapılan eleştirileri doğal karşıladık. "Üç gün kala döndü" deniyor. Biz işçi sınıfına hizmet eden taraftayız. Bölen tarafta olmayacağız demiştik, "sen" değil, "biz" önemli dedik. Bu yanlış anlaşıldı. Hakkımızda söylentiler çıktı, bunlar benim için önemli değil. Birleşmeye, bütünleşmeye ihtiyaç var, biz bu doğrultuda karar verdik. Koltuk sevdalısı olmadık. Eğer böyle bir amacımız olsaydı, şube başkanlığına adaylığımızı koyardık. Biz yönetim kurulunda yer aldık. Bazı fraksiyonlar, kongreye iki-üç

gün kala bize şube başkanlığı teklif ettiler. Bu iki-üç günde olabilecek bir şey değil, uzun bir çalışmayı gerektiriyor. Bunu kabul etseydik parçalayıcı durumda olacaktık. Ama arkadaşlar bunu böyle anlamadı. Tavırlarıyla, düşünceleriyle bize karşı hareket ettiklerini belli ettiler. Ama biz yine onları kucaklayacağız. İşçi sınıfının çıkarları için hep beraber çalışacağız.

- Yeni bir yönetim olarak önünüze koyduğunuz hedefler, Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube'nin hedefleri neler?

Hüsnü Atasoy: Şimdiki sendikaların durumu belli. Örgütlenme bizim için temel hedef. Bu hem Türkiye'de, hem de dünyada bir ihtiyaçtır.

Türkiye'de siyasi yönetimler işçi sınıfına karşı yasal düzenlemeler yapıyorlar, tüm olumsuzluklar işçi sınıfını hedef alıyor. Buna karşı mücadele etmek gerekiyor. Kazanımları korumak, sömürüyü azaltabilmek için işçi sınıfının siyasal örgütlülüğü olmadığı için, bu mücadeleyi sendikalar üzerinden yürütmek gerekiyor. Bundan dolayı örgütlenmeyi önümüze temel hedef olarak koyduk. Şube yönetimi olmasa da, biz ABB işçileri olarak böyle bir hedef belirledik. Örgütlülüğü büyütmek gerektiğine inanıyoruz.

Sendikalar şimdiye kadar sadece ekonomik mücadele aracı olarak görüldü. Ama ideolojik ve siyasal yönleri hep eksikti. Oysa bu unsurları da taşıması gerekiyor, işçilerin buna ihtiyacı var. Sadece Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube'nin değil, tüm emek örgütlerinin bir ideolojisi, bir felsefesi, bir ideali olmalıdır. Olaya öyle bakılması gerekiyor. Buna sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada ihtiyaç var.

- İşçi sınıfının genel durumunu bir işçi olarak nasıl buluyorsunuz. Kölelik yasaları çıktı. Buna karşı tepkiler oldu ama bir sonuç alınamadı. Örneğin İstanbul Sendikalar Birliği'nin buna dönük açıklamaları oldu, onlarda kayda değer bir mücadele ortaya koyamadı, doğal olarak da bir sonuç alınamadı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz, sınıfın durumu nedir? İşçi sınıfının çıkışı ne olmalı?

Hüsnü Atasoy: Gerçek şu ki, Türkiye'de işçi sınıfı yeterli bir bilinç düzeyine ulaşamamıştır. Emek hareketi araçlarıyla saldırılara karşı koyamamıştır. Sistem sarı sendikacılığı kullanıyor. Bunlar sınıfın önünde bir engeldir. Bunları aşan bir çalışma gerekiyor. İşçi sınıfına önderlik eden bir anlayışın olması gerekiyor. İSB, Emek Platformu bunu aşmayı başaramadılar. Tabii bunun nedenleri var, bunlar araştırılıp, tartışılmalı.

Son yıllarda emeğe büyük saldırılar var; mezarda emeklilik, iş yasası vb. yasalar meclisten geçti. Buna ne kadar karşı konulabildi? Tabii pek konulamadı. Bu da Türkiye'de bu saldırılara karşı koyabilecek bir gücün olmadığı görüldü. Bunu başarabilecek bir anlayış gerekiyor. İşçi sınıfının tarihsel kazanımları var, 8 Mart, 1 Mayıs gibi günler bu kazanımların eseridir. Bunlar mücadele ile kazanılmıştır. Şimdi işçi sınıfına azim gerekiyor, inanç gerekiyor, eğitim gerekiyor. İşçi sınıfına hizmet eden yeni bir anlayış gerekiyor. İşçiler, emekçiler tercih yaparken bunu gözeterek hareket edebilsin, bu örgütlüğü sahiplensin. İşçi sınıfı geçmişte 8 saatlik iş günü, seçme ve seçilme hakkı, sömürüyü azaltmak için mücadele ederek haklarını kazanmıştır. O doğrultu yakalandığında, eğitime/örgütlenmeye önem veren düzgün bir çalışma ile günümüzde de kazanımlar elde edilebilir.

- Son olarak ikave etmek istedikleriniz...

Hüsnü Atasoy: Aslında söyleyecek çok şey var. Söyleyecek çok sözümüz var. İşçi sınıfına karşı kapitalist saldırılar yoğunlaştıkça bunlar, karşımıza emperyalist savaş, kan, sömürü ve gözyaşı olarak çıkıyor. Bu saldırılara karşı koymanın yolu enternasyonal birlikten, mücadeleden geçiyor. İşçi sınıfının birlik ve beraberliğinden geçiyor. Bu bir dönem sağlanmıştı. Yeniden sağlanabilir. Elbette bir gün sınıfsız, sömürüsüz bir dünya kurulacaktır. Bu işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin ellerindedir. Biz bu doğrultuda yürüdüğümüz zaman bu sağlanabilir. Son olarak söyleyeceğim şey işçilerin emekçilerin kendi kendilerine yaptığı olumsuzluklar. Bunu bir hikaye ile anlatmak istiyorum.

Adamın biri yıllarca çalışıp emekli olmuş. Ama hiçbir zaman sınıfına ihanet etmemiş, onurundan ödün vermemiş, emekliliğin tadını çıkarmaya çalışıyor. Bir gün evden çıkarken keklik yemek aklına geliyor. "Hanım", diyor adam, "birden canım keklik çekti, bugün keklik alalım mı?" Eşi de "olur" diyor. Pazara giden adam bir tezgahta iki keklik görüyor. Fiyatlarını soruyor; tezgahtar, besili kekeliğin 5 lira, zayıf kekeliğin de 5 milyon lira olduğunu söylüyor. Adam "allah allah" nasıl olur diyor, besili keklik 5 lira, zayıf kekelik 5 milyon lira? Tezgahtar zayıf olanı ötüyor diyor, ötsün diyor. Avcılar öten kekliyi alıp ormana salarlar, keklik ötünce yanına binlerce keklik geliyor, onlar da yakalıyor. Adam düşünüyor. Bir maaşı gözden çıkararak 5 milyonluk kekliği alıyor. Hemen orada başını koparıyor. Tezgahtar "ne yapıyorsun abi?" diye atılıyor. Adam diyor ki, "bizde sınıfını, ırkını satanın başını koparıp atacaksın." İşçi sınıf da bir gün bunu yapacaktır. Kendisine ihanet edenlerin sınıfına ihanet edenlerin kellesini koparacaktır Söyleyeceklerim bu kadar.

Uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçi ihanetçi çizgi aşılmalıdır!

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Ünifil Elektronik Fabrikası'nda çalışan işçiler yaklaşık 8 ay önce DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. 2 aylık sürenin ardından Birleşik Metal-İş Sendikası işyerinde sözleşme yetkisi geldi. Ünifil işvereni sendikanın yetkisine itiraz etmedi. Ancak yetkinin gelmesinden 1 ay sonra işyerinden 9 işçi atıldı. İşçiler bu atılma sırasında kararlı bir tutum göstererek atılan arkadaşlarını geri aldırdılar.

Ancak Ünifil patronu sendikal örgütlülüğü dağıtmak amacıyla saldırılarına devam etti. Sendikanın yetki almasıyla başlayan görüşmeleri zamana yaymaya çalıştı. Fabrikada çalışan idari personelde değişiklikler yaptı. Emekli polis ve eski ordu mensuplarından oluşan yeni bir ekibi işe aldı. Bu yeni "elemanlar" vasıtası ile işçiler üzerinde tam bir terör estirilmeye başladı. Ünifil'deki gelişmelerle ilgili olarak *Evrensel* ve *Kızıl Bayra*k gazetelerinde çıkan haberler bahane edilerek işyerinde "terör örgütü mensupları var, sendikayı onlar getirdi, amaçları başka" propagandası yapılarak işçiler sendikadan soğutulmaya çalışıldı.

Bu propagandayı bakım bölümünden 4 işçinin işten atılması izledi. Ardından biri işyeri temsilcisi olmak üzere 2 işçi daha atıldı. Daha sonra 3 işçi daha atıldı. Asalak patronun baskılarına sendikanın dirayetsiz ve kararsız tutumları eklenince sendikadan istifalar başladı. 110 olan sendikalı işçi sayısı 36'ya düştü. Sendikanın üye kaybetmesinden de güç alan asalak patron süren sözleşme görüşmelerinde yüzde 10 kotasında ısrarcı olmaya başladı. Oysaki sendikasız işçilere zaten yüzde 12 zam veriyordu. Böylelikle sendikal örgütlülüğü işlevsiz hatta zararlı bir duruma düşürmek istiyordu.

Ünifil Eletronik'te sendikalaştıktan sonra yaşanan gelişmeler kısaca böyle. Ünifil'in asalak patronun yaptıklarında şaşılacak bir yan yok. Çünkü o tüm süreç boyunca çıkarlarının gereklerini yerine getirdi. Sömürdüğü, sırtından milyarlar kazandığı işçilerin örgütlü olmasını istemiyorlar. Peki Ünifil işçisinin birbirine güvenerek sendikal örgütlenmeyi başardığı koşullarda, metal işçisinin iktisadi, sosyal ve sendikal hak ve çıkarlarının savunucusu olma iddasındaki Birleşik Metal-İş Sendikası ne yaptı? Hiçbir şey mi, hakkının yemeyelim, iyi diplomasi yaptılar!

Anadolu yakasındaki birçok örnekte olduğu gibi diplomasinin hiçbir derde deva olamadığını bir kez daha gördük. İşten atılanlardan biri işyeri temsilcisi olmasına rağmen hiçbir şey yapamayan Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimin gerçek manada savunulabilecek, tutunabilecek hiçbir yanı yoktur. Özellikle yeni yönetime gelen Anadolu şube yönetimi eski çizginin sürdürücüsü olduğunu göstermiştir. Saldırıları mücadeleyle karşılayacağına, işçileri eyleme sevkedeceğine uzlaşmacı ve diplomatik tutumlarla sendikal örgütlülüğün dağıtılmasında, işçinin sendikaya olan güvenini yok olmasında temel bir rol oynamıştır.

Ünifil, Dudulu Organize Sanayi Bölgesi'nde ne ilktir ne de son olacak! Ünifil hala kurtarılabilir, kurtarılmasa bile, Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'ndeki sömürü ceheneminde birçok fabrika tekrar tekrar elbette örgütlenecektir. Ama asıl görevlerimizden biri sendikalarımızın başına çöreklenmiş bu uzlaşmacı ve mücadeleci bir kimlikten yoksun sendika bürokratlarından kurtulmak, sendikamızı gerçek birer mücadele örgütü haline getirmektir. Ünifil'in gösterdiği en büyük derslerden biri budur.

Şimdi Ünifil işçisi tekrar kararlılık göstermeli, sınıf dostları da gerekli dayanışmayı yükseltmelidir. Tüm olumsuzluklara rağmen bu zorlu süreç ancak bu şekilde geride bırakılabilir.

Dudullu OSB'den bir metal işçisi

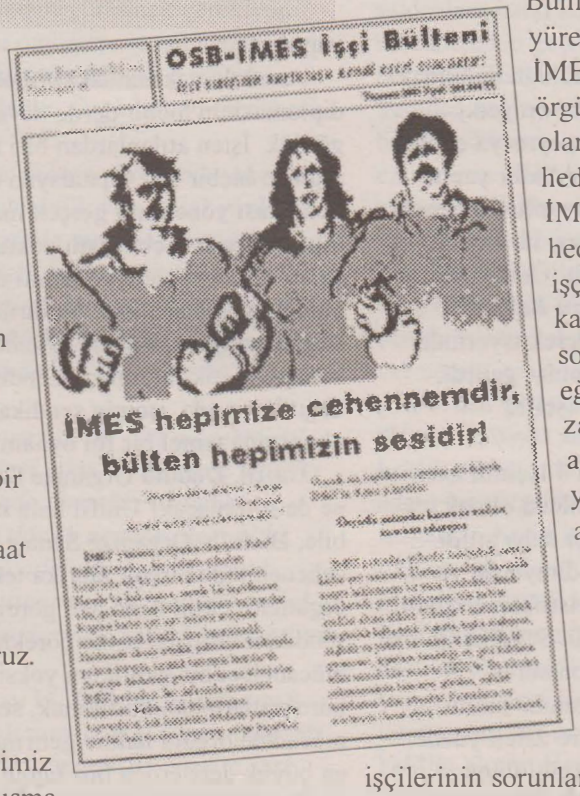
OSB-İMES'TE BİR BUZKIRAN: OSB-İMES İŞÇİLERİ BÜLTENİ

"İMES işçileri için cehennem patronlar için cennet!" böyle tanımlamıştı ilk sayısında İMES işçileri bülteni, bu küçük atölyelerden kurulu sanayi sitesini. Tıpkı Tuzla Tersane gibi, tıpkı Doğu Sanayi Sitesi gibi, sömürünün pervasız, örgütlülüğün yasak olduğu bir yerdir İMES.

OSB-İMES İşçileri Bülteni'nin 3. sayısı çıktı. Örgütlenmenin ve hak almanın zor olduğu bu alanda hararetli ve ısrarlı bir çalışma yürütüyor bir grup işçi. Örgütsüz yerlerin sorunlarını yansıtmaya çalıştığımız bu sayımızda, onlarla konuşmak, böyle zor bir görevin henüz ilk adımları atılmış olsa da, deneyimlerini tartışmak çok anlamlı. En zor alanda bile ümitli bir kavga onların ki. Bülten çalışmasının katılan bir İMES işçisiyle sorunları ve İMES'teki sınıf mücadelesini konuştuk.

- Nasıl bir yer İMES, ne gibi sorunları var işçilerin?

OSB-İMES İşçi Bülteni: İMES, 800 civarında atölyeden oluşan ve 5 binin üzerinde işçiyi barındıran bir sanayi sitesi. Tabii ki çevresinde bulunan fabrikaları ve siteleri dahil ettiğimizde bu sayı 2-3 katına çıkıyor. iMES, biz işçiler için tam anlamıyla bir sömürü cehennemi. Büyük çoğunluğumuz günde 12 saat çalışıyoruz ve fazladan çalıştığımız bu süreler için hiçbir mesai ücreti almıyoruz. Sigortalı işçi parmakla sayılacak kadar az. Servislerimiz yok, çay saatimiz yok, sağlıklı ve güvenli çalışma ortamımız yok. İş güvencesinden yoksun bir şekilde, her an sakatlanma riskiyle karşı karşıya tam bir köle gibi çalıştırılıyoruz. Karşılığında aldığımız ücret ise sefalet ücreti. Temmuz'da 6. ay zamları yapılması gerekirken, hemen hemen hiçbir işyeri bu zammı yapmadı. Hergün, herşeye zam gelirken bizim ücretlerimiz neredeyse bir yıldan beri yerinde sayıyor ve her geçen gün daha da yoksullaşıyoruz.

Burada insanlık dışı çalışma şartlarının her çeşidini görebilirsiniz, İşçinin köleleştirilmesinin bütün örneklerini vardır. Asalak patronlar takımı kendini işçinin sahibi gibi görür, posasını çıkarana kadar çalıştırılır işçileri. En tehlikeli şey hak almak için başkaldırmaktır. İMES'in kan emici patronları aforoz eder sizi. Bir işletmeden atıldıktan sonra isminizin diğerlerine bildirilmesine şaşırmamak gerekir, burada olağan bir uygulamadır bu.

- Ne hedefliyorsunuz?

OSB-iMES İşçi Bülteni: İMES işçisi artık bu gidişe bir son vermeli, umutsuzluğu, çaresizliği yok etmeli, haksızlığa başkaldırmalı, sömürüye dur demeli. Bunların hepsini de birleşerek, tek yürek, tek yumruk olarak yapmalı. Yani İMES işçisi bilinçlenmeli ve örgütlenmeli. Biz sınıf bilinçli işçiler olarak İMES işçilerinin örgütlenmesi hedefiyle yola çıktık. Bunun için İMES'te işçi derneği kurmayı hedefliyoruz. Dernek ile İMES işçilerinin dayanışmasını ve kaynaşmasını sağlamayı, işçilerin sosyal, kültürel ve siyasal olarak eğitilmesinini de amaçlıyoruz. Aynı zamanda, bir işçi derneği, küçük atölyelerde çalışan işçi arkadaşların yarınki sendikalaşmasının ilk aşaması olacak.

*- İMES işçilerinin örgütlenmesinde **OSB-İMES işçi Bülteni**'nin işlevi nedir?*

OSB-iMES İşçi Bülteni: Bültenimizin 3. sayısı çıktı. Bugüne kadar çıkan sayılarımızda iMES işçilerinin sorunlarını taşıdık. Bülten İMES işçilerinin aynası olmalıdır dedik. Bültenimizi elden ele, atölyeden atölyeye ulaştırmayı ve her gün daha çok işçiye okutmaya çalışıyoruz. Bültenimiz, İMES işçisinin biliçlenmesinin, örgütlenmesinin ve eğitilmesinin bir aracıdır ve İMES işçilerinin

örgütlülüğünü büyütecek, hem de onunla beraber büyüyecektir.

- Fabrikalarda örgütlenmeye göre ciddi zorluklar taşımıyor mu?

OSB-İMES İşçi Bülteni: Tabii ki zorluk alanları var; birincisi, küçük atölyeleri yan yana getirmek gibi bir zorluğunuz var. Tek tek örgütlenme yaparak başarı şansınız çok küçük. İkincisi, iş şartlarından dolayı sürekli iş değişimi oluyor. Ancak işçi gene İMES'in içinde bir başka atölyede çalışıyor. Biz de bunun için sendikal örgütlenmeyi önceleyecek bir dernek çalışmasını önümüze koyduk. Bu dernek hem İMES işçilerinin hak alma mücadelesinin öznesi olacak hem de sendikal bir örgütlenmenin gelişeceği zemini sağlamlaştıracak. Ümitsizlik, karamsarlık, buradan bir şey olmaz söylemleri, patron baskısı, işsiz kalma korkusu, hepsi kararlı bir mücadeleyle aşılacak şeyler.

- Ne aşamadasınız, neler yapıyorsunuz?

OSB-iMES İşçi Bülteni: Çalışma henüz yeni, ama belli bir yol katettik. Az sayıda insanın katkısıyla çıkan bültenin dağıtım ağı genişliyor. Son sayıya katkı yapan işçi sayısı da arttı. Birçok yeni arkadaşa ulaştık. Şu anda dernek çalışmasını başlatacak sağlam bir ekip yaratmaya çalışıyoruz. Tabii mesele derneği açmak değil, bu sonuçta çok zor değil. Daha ilk adımda derneği önemli bir kitleye malederek açmaya çalışıyoruz. Tabii asıl işlevi ve İMES işçilerinin geneline malolması açılmasından sonra olacaktır.

OSB-İMES İşçi Bülteni

Cehennemin karanlığını yırtmak elimizde!

OSB-İMES İşçi Bülteni

Hak verilmez alınır!
Kazanmak için mücadeleye!

- Hep İMES üzerinden konuştuk ama bültenin adı "OSB-İMES İşçileri Bülteni". Yalnız adında değil içerisinde de OSB'den yazılara rastlıyoruz.

OSB-İMES İşçi Bülteni: İşçi sınıfının tek başına kurtuluşu yok, hepimizin kaderi birbirine bağlı. İşçi sınıfının tabandan birliğini sağlamak esas görev. Sınıfın diğer bölükleri gibi OSB ile İMES işşisinin mücadelesi de ortak. Sonuçta ortada bir İMES işçileri derneği projesi olduğu için İMES öne çıkıyor gibi görülüyor. Ancak aslında OSB işçisi de örgütsüz, onun da çalışma şartları her geçen gün ağırlaşıyor, kölelik yasası ve başka uygulamalarla. Bülten onların da kürsüsü, silahı, dernekte öyle olacak. OSB işçisi için de bir mevzi olacak.

- Son olarak söylemek istediğiniz?

OSB-İMES İşçi Bülteni: İşçi sınıfını kurtaracak olan kendi kollarıdır. Bunun için bu günden şu görevi temel iş olarak almalıyız. Her yerde işçinin kendi dinamizmine dayanan örgütlenmeler yaratmak ve bunları bir çatı altında toplamak. Bunun için bizim de çalışmalarına katıldığımız öncü işçi platformları mevcut şartlar içerisinde çok önemli. Ben bütün OSB-İMES işçilerini bülten ve dernek çalışmasına, bütün Anadolu yakası işçilerini AYİEP çalışmasına ve bütün

Tersane işçileri örgütleniyor!

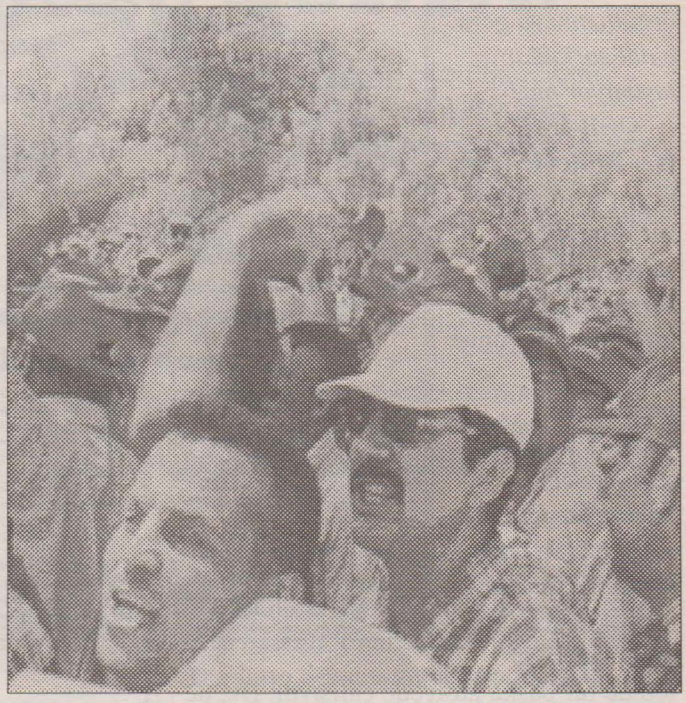
Sabah saat 07: 30'dan 08: 30 kadar tersane işçisini taşır Gebze treni. Binlerce işçi her sabah 3 ayrı duraktan gelir Tuzla Tersaneye. Burası kelimenin gerçek anlamıyla bir sömürü cehnemidir. Hemen hemen varolan 50 yakın işletmenin tamamında işçileri her türlü haktan mahrum ve en kötü şartlarda çalıştırılmaktadır.

Daha çok iş kazalarıyla gündeme gelir. İşçilerin çalışma koşullarında iş kazaları bir kader gibidir, hiçbir ay kazasız geçmez, ölümlere rağmen hiçbir tedbir almaz koca göbekli gemi yapıcısı asalak patronlar takımı. Sadece iki şeyiyle ilgilenirler işçinin; en son damlasına kadar sömürmek ve ne olursa olsun örgütlenmesini engellemek!

***Gemi Yapımcıları Derneği** zengin asalak patronların bir araya gelip keyif çatmasına yaramaz yalnızca, aynı zamanda örgütlenmeyi engellemek için kurulmuş bir saldırı merkezidir de. Sendika sözcüğü yasaktır burada. Sigorta istemek yasak. Sadece ölesiye aralıksız, durmaksızın çalışmak vardır. İnsanca düşünmek ya da insanca bir şeyler istemek yasaktır! Çünkü insanlık dışıdır buradaki çalışma şartları. İşçi düşünürse başkaldırır. Ama şairin dediği gibi "Mücadele edenlerde var bu havalarda" Yıllardır herşeye rağmen mücadele ediyor Tuzla işçisi. Tıpkı mensubu olduğu işçi sınıfının diğer bölükleri gibi.*

Son dönemde yürütülen işçi komitesi çalışmasıyla dikkat çekiyor Tuzla Tersane işçisi. En zor koşullarda, en olumsuz ortamlarda bile örgütlenmenin mümkün olabileceğini haykırıyor.

Başımdan itibaren tersanelerdeki mücadelenin parçası olan 20 yıllık bir tersane işçisinin evine konuk oluyoruz. Bizi 20 yıl kendi alınteriyle, hem de kimseye evvallah demeden, baş eğmeden ayakta kalmış bir işçi sıcaklığıyla karşılıyor...

AYİEP: Tersanedeki çalışma koşulları hakkında bilgi verir misiniz?

Tersane işçisi: Nereden başlasam bilmiyorum. Söylenecek o kadar çok şey var ki. Her gün ortalama 10-12 saat çalışıyoruz. Çalışmaktan öyle bir yoruluyorsunuz ki yattığınız zaman har tarafınız ağrı sızı içinde kalıyor. Öğlen yemek yiyeceğiz, yemek demeye bin şahit lazım. Yemek çok kötü, yemekhane yok. İnsanlar yemeklerini toprağın kumun arasında yiyor. El yıkamak için ne sabun var ne su. Hadi bunlardan vazgeçtik, içme suyumuz bile yok. Bunları kendimiz sağlıyoruz. Burada insanlar her gün aç kalarak çalışıyor.

AYİEP: Ekonomik koşullarınız ve sosyal haklarınız hakkında bilgi verir misiniz?

Tersane işçisi: Tersanelerde genelde yevmiye usulü ile çalışılır. Şu anda bir ustanın yevmiyesi 15-20 milyon arası değişiyor. Yardımcıların 10-15 arası değişiyor. Herhangi bir sosyal hakkımız yok. Zaten tersanelerde çok az kişinin sigortası var.

AYİEP: Tersanelerde iş kazalarının çok yoğun olarak yaşandığını biliyoruz, işçilerin büyük kısmının sigortasız olduğunu da, bu durumda işçiler ne yapıyor?

Tersane işçisi: İşbaşı yapmadan önce herkese sigorta girişlerinin yapıldığını söylüyorlar ama binlerce insanın sigortası yok. İş kazalarında ölüm olursa aileye kan parası verip susturuyorlar, yaralanmalarda ise tedaviyi karşılıyorlar. Böylece çarka bir zarar gelmesini engelliyorlar. Geçen ay içerisinde gece vardiyasında bir kaza meydana geldi üç arkadaş yaralandı. Tuncelili bir arkadaş öldü. Ailesi verilen parayı kabul etmedi dava açtı. Asalak patronlar işçinin sağlığını, yaşamanı hiç önemsemiyor, inanılmaz bir umursamazlık içerisindeler. Hiçbir güvenlik önlemi alınmıyor.

AYİEP: Patronların durumu nasıl, örneğin krizden etkilendiler mi, şu anda üretim ne durumda?

Tersane işçisi: Şimdiye kadar krizden etkilenmeyen tek sektör tersaneler diyebiliriz. Krizden dolayı bir kayıpları olmadı. Bir tersanede ortalama 300-400 işçi

çalışıyor (normalde 600-700 olması gerekir). Yeni bir gemi yedi ayda tamamlanıyor. Serenat Tersanesi'nde üç ayda bir asfalt gemisi iniyor. Tersaneler şu anda en yoğun dönemini yaşıyor. Krizden etkilenmediği gibi sektör gelişiyor. Şu anda bütün tersaneler dolu. 20 bine yakın işçi çalışıyor, toplam 47 tersane var. GİSAS diye adlandırılan gemi patronlarının örgütü var, bunlar yurtdışında yabancı sermaye ile anlaşma yaptılar, 200 milyar dolarlık yatırım yapılacak. 2008 kadar tersaneler durmadan çalışacak.

AYİEP: Tersanedeki çalışma yaşamına GİSAS müdahale ediyor mu?

Tersane işçisi: Tabii bütün uygulamaların sorumlusu onlar, yevmiyeleri, maaşları onlar belirliyor.

AYİEP: Tersane işçileri örgütlülüğe nasıl bakıyorlar. Örneğin Limter-İş Sendikası bu alanda örgütlenmeye çalışıyor. Zaman zaman bir takım çıkışlar yapıyor. Ama genelde güçlü bir görüntü sergileyemiyor...

Tersane işçisi: Tersanelerde 20 bine yakın işçi çalışıyor. Çok büyük bir sayı ve çok büyük bir alan, o kadar geniş ki her tarafı yetişemiyoruz. Tersanede örgütlenmenin önünde çok ciddi engeller var. Bunların en önemlisi taşeron rekabeti, taşeronlar genellikle tanıdıklarını çalıştırıyorlar. İş çabuk biterse fazla para alınır, bu yüzden işçilerde bir rekabet var. Diğer temel engel ise yörecilik, yöresel bölünmüşlük çok fazla gelişkin. Hemşerisi olmayana ciddi bir güvensizlik taşıyor. Sendikaya yoğun bir ilgi yok, zaten eskiden sendikacılık yapıp da şimdi taşeron olanlar var. İnsanlar bunu öğrendiğinde doğal bir güvensizlik yaşıyorlar. Biz de herkes üye olsun demiyoruz, üyeliğin bir sorumluluk olduğunu hatırlatıyoruz. Bu sorumluluğa uygun olanları üye yapmaya çalışıyoruz.

AYİEP: Örgütlenme çalışmalarında nasıl bir yöntem kullanıyorsunuz?

Tersane işçisi: Genel olarak insanları direk sendikaya çağırmıyoruz. 3 ay önce oluşturduğumuz "Tersane İşçileri Komitesi" var. Son dönem çalışmamız komite etrafında şekilleniyor. Şu ana kadar 24 tersane ile bağ kurduk.

AYİEP: Komite nasıl çalışıyor?

Tersane işçisi: Komitenin havası sürekli değişiyor. Kimi zaman yükseliyor kimi zaman düşüyor. Çoğunlukla sendikaya uzak olanlarla uğraşıyoruz. Bu insanlar kendileri dışındakileri de engelliyor. Özellikle Kürt işçilerle çok uğraşıyoruz. Dini duyguları çok gelişkin, yenmeyecek yemeğe şükrediyorlar. 5-6 bin civarında Kürt işçisi var. Komitede 2 haftada bir eğitim toplantısı yapıyoruz. Gelenlerin çoğu değişiyor. Bu aşamaya getirene kadar çok emek, çaba harcadık. Bir dizi güçlükle karşılaştık. Örneğin benimle birlikte 2 arkadaş hiçbir yerde iş bulamadı. Adlarımız her tarafa yayılmıştı, hiç kimse bizi içeriye sokmadı.

AYİEP: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Tersane işçisi: Şunu söyleyebilirim, işçiyi örgütlemek için işçi gibi olmak lazım, o insanların dünyalarını tanımak gerekir, dini duygularla emeği birbirinden ayırmasını muhakkak öğretmeliyiz. Tabii en önemlisi insanlara yaşamı ve onların sorunlarını paylaşmayı öğretmeliyiz.

İşçiler ne zaman mücadeleye atılırsa o zaman kaderini değişitirmeyi başarabilir!

50 kişilik bir metal fabrikasında çalışıyorum. Bir süredir AİEP Bülteni'ni takip ediyorum. Ben de bültenin bu sayısında fabrikamızın çalışma şartlarını sizinle paylaşmak istedim.

Aydınlatma sanayinde pazarda önemli bir payı olan, 9 ülkeye ihracat yapan bir fabrikada çalışıyorum. Çalışma arkadaşlarımın çoğu vasıfsız, yeni ve lise mezunlarında oluşuyor. Eski ve tecrübeli çalışan sayısı 10'u geçmiyor. Fabrikaya her gün birileri alınıyor. Çalışma koşullarını zorluğu ve fazla mesailerin yoğunluğuna dayanamayıp ayrılıyorlar. Öyle işten istediğimiz zaman ayrılamıyorsunuz. 15 gün önceden haber vermeniz şart. Yani ayrılmaya karar verseniz bile, bu süre çalış ak zorundasınız yoksa paranızı alamazsınız.

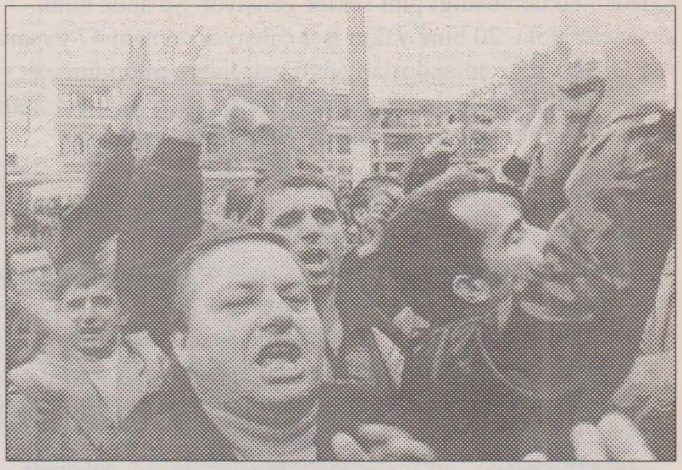
Patron ve yöneticiler sürekli bozuk ve defolu mallardan şikayetçi oluyorlar, sürekli çalışanlar bu yüzden aşağılayıp rencide ediliyor. Fazla mesailer ne zaman olursa olsun yüzde 50 olarak ödeniyor. Her cumartesi istisnasız saat 18: 00'e kadar çalıştırılıyoruz. 9 ülkeye ihracat yapıyoruz, uluslararası bir firmayız ama hiçbir hakkımız yok. Sürekli sayı kotası veriliyor, ancak verilen kotaların tutturulmasının imkansız olduğunu sahtekar patronlarda biliyor. İşçilerin çoğu genç oldukları için mücadele bilinci ve deneyimi fazla gelişmemiş. Asalak patronun bu kadar pervasız davranmasının en büyük sebebi bu. İşçiler her gün 12-14 saat çalışıyor. Akşam eve döndüklerinde cesetten farksız bir halde kalıyorlar. Ağır çalışma koşullarına dayanamadıkları zaman mücadele etmek yerine, işten ayrılıp Kurtköy Sanayi Bölgesi'nde başka bir iş bulmaya çalışıyorlar. Oysaki yeni çalışacakları işyeri eski işyerinden hiç de farklı olmuyor. İşçiler ne zaman bu gerçekleri görür ve mücadeleye atılırsa o zaman kaderini değişitirmeyi başarabilir.

Kurtköy Sanayi Bölgesi'nden bir metal işçisi

Çifte Sömürü Çifte Mücadele Gerektirir!

Genç ve kadın işçilerin çalıştığı fabrikalar sömürünün en çok yoğunlaştığı alanlar. Bu fabrikalarda sendika yoktur; sigorta yoktur; hiçbir sosyal hak, hiçbir güvence yoktur! En temel kural ise ne olursa olsun işçiyi örgütsüz bırakmaktır. İşçiyi örgütsüz bırakmaktan kastedilen hiç de tek başına sendikadan ya da siyasetten uzak tutmak değildir. Onu büsbütün dayanışma, yardımlaşma duygularından arındırmak, sürekli ezmek, aşağılamak, böylece asalak patronla karşı karşıya geldiğinde kendisinin de bir insan olduğunu unutmasını sağlamaktır.

Buralarda çalışan kadın işçiler için ise, başka silahları da vardır kan emeci patronların. Küfür, cinsel taciz, aşağılama ve hiç sayma... Herşeye rağmen önce işçidirler ama ve bir defa mücadeleye başladılar mı özgürleşmeye de başlarlar. Ağırlıklı olarak kadın işçilerin çalıştığı bir petro kimya fabrikasını ve oradaki işçilerin sorunlarını aktarmak için Pendik'in gecekondu mahallelerinin birinde bir ablamızın evine konuk oluyoruz. Bütün hayatını çalışarak geçirmiş ve şimdi de aralıksız çalışıyor, çocukları kendisinden iyi yaşayabilsin diye, ama hayat çok şeyleri öğretmiş ona. Yılların işçi kadını olmak çok şeyleri öğretmiş. Biliyor eğer kökünden değişmezse bir şeyler, çocukların kendisinden iyi yaşaması çok zor olacak. Çalışmak hem de gece-gündüz demeden çalışmak, yetmeyecek. Mücadele etmek gerekecek, gerekiyor.

AYİEP: Bize işyerinizdeki çalışma koşulları hakkında bilgi verir misiniz?

Petro-kimya işçisi: Kırtasiye malzemeleri üreten bir fabrikada çalışıyorum. Sürekli olarak gece vardiyasındayım. Çalışma saatlerimiz düzensiz. Maaşlarımız ise düzenli olarak verilmiyor. 2 ayda bir alıyoruz. Ya da üç-dört parçaya bölünmüş halde. Halen 200 milyon alıyorum. Yemekler yenmeyecek kadar kötü. Saat 20: 30'da işbaşı yapıyorum, sabah 08: 30'a kadar çalışıyorum. Yani sürekli gecede 12 saat çalışıyorum. Çay molası güya 10 dakika ama çaylarımızı bile makinenin başında içiyoruz. Düzenbaz patron acaba bu vücut 12 saat, hem de gece olmak üzere nasıl çalışıyor diye, hiç düşünüyor mudur? Ama düşündüğünü hiç sanmıyorum. Bazen makine başında istemeden uykuya dalınıyor. Elini kesenler oluyor bu yüzden, ama fabrikada bir tane sargı bezi dahi bulamazsınız. Çok görüyor patronlar. Sadece çok görülen sargı bezi değil tuvaletlerde bulunan sabunlar da kaldırıldı. Nedeni çok kullanıyormuşuz, yerlere döküyormuşuz. Tuvaletleri dahi biz temizlemek zorundayız. Gerçi orada sabunsuz ve soğuk suyla elerimizi yıkamak dışında bir şansımız yok. Daha ne söyleyim, bir defa fabrikaya gelip o pis çayı içseniz anlarsınız fabrikanın durumunu.

AYİEP: Bir de kadın işçi olmanın zorlukları var herhalde?

Petro-kimya işçisi: Evliyim, çocuklarım var. Her çalışan kadın gibi hem evde eziliyorum hem de işyerinde. İşte çalış gel birde ev işleriyle uğraş. Evden çıktığımda evde her şeyin hazır olması gerekir ki rahat çalışayım. Yemek yapılacak, temizlik yapılacak vakit kalmıyor, çocuklarla ilgileneyim, oysa onlar sevgi ister, ilgi ister. İşe başladığımda kızım üç yaşındaydı. Hepsinden mahrum büyüttüm kızımı. Tüm bunlar arasında kendime vakit ayırmak, hiçbir zaman böyle bir şansım olmadı. Televizyon izlemek, kitap okumak bunlara vakit bulmak hayal. Belki birkaç satır gazete. Şimdi işyerinde başka sorunların yanında en büyük sorunumuz fazla mesai olarak sayılmayan 12 saat çalışmamız. Yasal olan 8 saat ama 12 saat çalıştırıyorlar. Hafta sonları işten çıkarma tehdidiyle zorunlu mesaiye bırakıyoruz.

AYİEP: Her halde küçük yaşta çalışanlarda var?

Petro-kimya işçisi: 15-16 yaşında çocuklar var. 12 saati nasıl çalışabilirler, asalak patron bunu düşünmüyor. O kârının peşinde. Devlette düşünmüyor, bence en büyük suç devletin. Devletti yönetenler işine geldiğinde hak hukuk kanun diyorlar, işçiye geldiğinde ise yasaların çiğnenmesine seyirci kalıyorlar. Kan emici patron en ufak bir işi aksadığında hemen toplantı yapıyor, "biz bir aileyiz" diyor. Fakat biz az buçuk haklarımız için sesimizi yüksetsek kapının önüne konulmakla tehdit ediliyoruz.

AYİEP: Nasıl çözülebilir sorunlarımız?

Petro-kimya işçisi: Tabii ki mücadele etmek lazım, örgütlenmek lazım. Zaten kaybedecek bir şeyimiz kalmadı, birliği sağlamak lazım. Birlik sağlandığında her sorunun altından kalkılır ama köklü bir çözümü ancak bu çarkı dibinden söküp atarak sağlayabiliriz.

Ablukayı Dağıtmak İçin Her Alanda Örgütlenmeliyiz!

Sermaye devleti iliğimizi, kemiğimizi kurutmaya devam ediyor. Son çıkan kölelik yasalarıyla birlikte bu sömürü arttı ve katmerlendi. Artık öyle şartlarda çalışıyoruz ki, nasıl oluyor da '00'li yıllarda, hele de verilen bunca mücadeleden sonra bizlere Ortaçağ'dan kalma kölelik koşulları dayatılıyor, insanın aklı almıyor. Bu gücü ve pervasızlığı nereden alıyor sermaye? Tabii ki işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin örgütsüz olmasından.

Bu azgın sermayenin en büyük gücü, işçi sınıfının örgütsüz, sinmiş, korkutulmuş olmasıdır. Düşünün ki böyle bir dönemde işçinin en fazla dayanıp güç alabileceği sendikalar tersinden mücadele etmek isteyen işçiyi de takaten düşürüyorlar. Sermayeye güç taşıyorlar. Örneğin Ortaçağ'ın kalma çalışma koşullarını geri getiren kölelik yasasını sendikalar önceden kabul ettiler. Sonra tabandan gelen tepkileri gögüslemek için birkaç göstermelik eylem yaptılar. İsteselerdi işçinin önüne geçip bu saldırıyı durdurabilirlerdi. Ama onlar artık sermayenin uşağı konumundalar. Sermayenin saldırılarını durdurmak şöyle dursun onlara çanak tutmakla meşguller. Geriye ne kalıyor, geriye ya tamamen teslim olmak ya da kendi gücümüze ve birliğimize güvenerek mücadelenin yolunu tutmak kalıyor.

Hem işyerlerindeki sorunlara çözüm üretebilmek için, hem sermayenin genel saldırılarını boşa çıkarmak, hem de sendikalarımızı gerçek birer işçi örgütü haline getirmek için taban örgütlülüklerimizi oluşturmamız gerekiyor. Tüm bu saldırılar boyunca eğer tabanda örgütlü olsaydık, örgütlü gücümüzle davranır, saldırılara izin vermezdik. Kan emeci patronların fabrikalarda bizi istediği gibi çalıştırmasını, zalimce davranmasını ve her gün değişik bahanelerle haklarımıza saldırmalarının önünü kesebilirdik. Şimdi önümüzde iki yolu var; ya hayatın her alanında örgütlenerek, örgütlü mücadeleyi yükselterek haklarımızı kazanacağız ya da bu saldırılara boyun eğeceğiz.

Onurlu yaşamak istiyorsak, haklarımızın her gün parça parça gaspedilmesine seyirci kalmak istemiyorsak, örgütlenmeliyiz. Örgütsüz toplum ölü bir toplumdur. İşçi sınıfı hızla yaşayan ölüler haline getirilmeye çalışılmaktadır. Saldırıları boşa çıkarmak için bu abluḳayı dağıtmak için her alanda örgütlenmeliyiz.

Metal işkolundan bir işyeri temsilcisi

Akrep gibisin be kardeşim
korkak karanlık içindesin akrep gibi.
Şerçe gibisin kardeşim
şerçenin telaşı içindesin
Midye gibisin kardeşim
midye gibi kapalı rahat
Ve sönmüş bir yanardağ ağzı gibi korkunçsun
kardeşim
Bir değil
Beş değil
yüz milyonlarsın maalesef
Koyun gibisin kardeşim
Gocuklu celep kaldırınca sopasını
sürüye katılıverirsin hemen ve adeta mağrur, koşarsın salhaneye
Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani
hani şu derya içinde olup da
Deryayı bilmeyen balıktanda tuhaf
Ve dünyada bu zulüm
senin sayende
Ve açsak, yorgunsak, al kan içindeysek eğer
ve hala şarabımızı vermek çin üzüm gibi eziliyorsak
kabahat senin
-demeye dilim varmıyor ama-
kabahatin çoğu senin canım kardeşim

Nazım Hikmet

Bir temizlik işçisiyle konuştuk...

İhtiyacımız birlik ve ortak örgütlenmektir!

Taşeronlaştırma bilindiği gibi örgütlülüğü ve hak alma mücadelesini engelleyen en önemli saldırı silahlarından biridir. Sermaye aynı işyerinde farklı statüde çalışan işçiler yaratılır. Mümkünse bunları karşı karşıya getirilir.

Özellikle '80 sonrası taşeronlaştırma hızla yayıldı. Birçok işletmede ve fabrikada taşeron işçiler ortaya çıktı. Uygulama yemek, temizlik, bakım, güvenlik gibi alanlar üzerinden başladı. Bu süre içerisinde taşeron işçiler en çok sömürülenlerin başında gelmeye başladı. Örgütlenmesi belli zorluklar taşıyan alana sendikalar kayıtsız kaldı. Ne yazık ki örgütlü işletmelerde çalışan taşeron işçiler dahi ciddi bir örgütlenme çabasına konu edilmedi. Bugün taşeron işçileri örgütlemek hem genel sınıf hareketi, hem de örgütlü işletmelerdeki örgütlülüğün devamı için kritik bir anlam ifade ediyor. Bu alanın zorluklarını örnekleyebilmek için bir temizlik işçisiyle sağlık işkolunda çalışan bir işçi arkadaşlarımızın yaptığı röportajı yayınlıyoruz...

- Sizi tanıyabilir miyiz?

Temizlik işçisi: SSK hastanesinde temizlik şirketi personeliyim. Hastanenin bir servisinin temizliğini yapıyorum.

- Çalışma koşullarınız nasıl?

Temizlik işçisi: Asgari ücret ve sigorta karşılığında çalışıyorum. Yemek parasını kendimiz ödüyoruz. Senelik ve mazeret iznimiz de yok. Arkadaşlarla bir araya gelerek bu sorunları şirket müdürüyle konuşma kararı aldık. Buna rağmen müdürün karşısına çıktığımızda kimsenin sesi çıkmıyor. Şirket müdürü, "Siz bu koşullarda çalışacaksızın, işinize gelirse çalışın" demesiyle çalışanları konuşmadan susturuyor. Ve idare bölümündeki yetkililerin talimatıyla şirket çalışanları hasta takibi, evrak imzalatma, hasta yataklarını düzeltme ve hastane eczanelerinden ilaç taşıma gibi görev dışı işleri da yapmaya mecburmuşuz gibi kullanıyorlar.

- Ne tür sosyal haklarınız var?

Temizlik işçisi: Sosyal hakkımız haftada bir günlük izinden ibaret.

- Taşeron bir şirkette çalışmanın yarar veya zararları nelerdir?

Temizlik işçisi: Taşeron bir şirkette çalışmak, çalışanların düşük maaşa mahkum edilmesi ve her an kapının önüne konulabilmeleri demektir. Bu durum işçilerin sürekli stres altına kalmasına neden oluyor.

- Yeni çıkan iş yasalarıyla ilgili neler düşünüyorsunuz?

Temizlik işçisi: Yeni çıkan iş yasalarının tüm çalışan emekçilerin zararına, patronların yararına olduğunu düşünüyorum. Yani emekçilerin hakları tamamen ellerinden alınıyor.

- Çalıştığımız işyerinde sendikalı olanlar sizlere sahip çıkıyor mu, sizlerin de sendikalı olması için teşvik ediyorlar mı?

Temizlik işçisi: Sendikalı olan arkadaşlar bize sahip çıkmaktan ziyade, bizi hiçbir şekilde bilgilendirip sendikalı olmamız için teşvik etmiyorlar. Bu da gösteriyor ki, emekçiler arasında birlik ve örgütlenme sağlanamıyor. Ben nasıl olsa kadroluyum, sendikam da var deyip asgari ücretle çalışanlar düşünülünüyor.

- Çalışanların işsiz kalmasını, sendikasız çalışmasını, düşük maaşla çalışmasını kolaylaştıran tüm bu saldırılara karşı işçiler, emekçiler ne yapmalılar?

Temizlik işçisi: Tüm bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin örgütlenip haklarını aramaları, asgari ücretin açlık sınırının üstüne çıkmasını sağlamalı. Asalak patronlar sınıfının rahat bir hayat sürmemeleri, emekçilerin de yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaktan bir nebze kurtulması için susmamaları ve hep beraber birleşip başkaldırması gerekiyor. Çalıştığım kuruluşta personel arkadaşların bir kısmıyla konuşuyorum, ama hiç de ortak mücadeleye taraftar değiller. Hemşire arkadaşların da bazılarıyla konuşuyorum, "biz 657'ye tabiyiz, ne maaşımız düşer, ne de işimiz istikrarsız bir hale gelir" deyip, pek de ortak örgütlenme ve mücadeleden yana değiller .

- Türkiye'nin ABD'nin yanında Irak'ı işgal etmesi, asker göndermesi sizce doğru mu?

Temizlik işçisi: Türkiye'nin Irak'ı işgal etmesini ve Irak'a asker göndermesi taraftarı değilim. Çünkü haberlerde izliyorum, Irak'ta ABD askerleri sürekli öldürülüp yaralanıyor. Irak'a giderse aynı şeyler Türk askerinin de başına gelecek.

İŞÇİ KÜTÜPHANESİ

*Bu sayımızdan itibaren işçi sınıfının hak alma mücadelesini anlatan ve muhakkak ki her işçinin okumasının gerekli olduğunu düşündüğümüz kitapları tanıtmaya başlayacağız. İlk kitabımız "Bir direngen soluk". Aymasan direnişini anlatan bir kitap bu. **Eksen Yayıncılık** tarafından '02 yılında yayınlanan kitabın tanıtımını bir grup metal işçisi bizim için hazırladı.*

Bir Direngen Soluk

"Yaşadığımız direniş bizim üzerimizde çok yönlü, değiştirici ve öğretici bir sonuç yarattı. Direnişin bize öğretiği en temel gerçek, sorunları ve çıkarları aynı olan çok büyük bir ailenin, işçi sınıfının bir parçası olduğumuzdu. Bu değişim ve öğrenme sürecimizi bütün yanlarıyla, aynı sorunları yaşayan, ya da yaşaması kaçınılmaz olan ailemizin diğer bölüklerine aktarmayı kendimize görev bildik. Ayları bulan bir çalışmanın ardından bu kitap çıktı." Yazdıkları kitabın önsözünde böyle anlatıyordu direnişçi Aymasan işçileri bu çabanın içine girme nedenlerini. Gerçekten de önsözde ifade edilen amacı başarılayla yerine getiriyor Bir Direngen Soluk kitabı.

Aymasan Ayakabı Fabrikası Kartal Topselvi Mahallesi'nde kurulu idi. Deri-İş Sendikası burada örgütlendi. Patronun oyunlarıyla birlikte bir süre sonra işçiler sendikadan istifa ettiler. Bir grup kararlı öncü işçi istifa eden arkadaşlarının büyük bölümünü zorlu ve ısrarlı bir çabanın sonunda tekrar sendikaya üye yaptı. Bu arada bir direnişte yaşadı Aymasan. 31 Mayıs '02'de fabrikanın kapatılmasına ve tüm çalışanların işten atılmasına karşı direnişe geçti Aymasan işçileri. Direniş 170 gün sürdü. Hem kamuoyuna sesini duyurmasıyla, hem düzeledikleri etkinliklerle hem de yaptıkları eylemlerle sıradan bir direnişin çok ötesine geçti Aymasan direnişi.

Tüm bu örgütlenme ve direniş süreci işçilerin samimi anlatımlarıyla yansımış kitaba. Kitabın tüm ön hazırlık çalışması kadar yazım süreci de Aymasan işçileri tarafından yapılmış. Bu yanıyla bizim bildiğimiz kadarıyla tek örnek.

Bu önemli direnişi anlatan kitap muhakkak ki bütün işçiler tarafından okunmalı. Kitabı okuyan işçi arkadaşlar farklı şartlarda çalışsalar dahi, kendilerinden bir kesiti mutlaka kitapta bulacaklardır. Bir direnişin, mücadele etmenin, insanı nasıl değiştirdiğini, ona neler kattığını görmenin yanı sıra, kitap, aynı zamanda örgütlenme deneyim ve tarzlarını öğrenmek için iyi bir öğretmen işlevi de görecektir.

Eksen Yayıncılık'tan çıkan kitap 240 sayfa. Kitap Eksen Yayıncılık bürolarından temin edilebilir.

Devlet ne diyor, ne planlıyor?

Kamuda yaşanan tasfiye ile yeni pazarlar yaratma çalışmasını son hız sürdüren sermaye devleti, "SSK'yı yeniden yapılandıran 4958 sayılı yasa"yı çıkarmış bulunuyor. Bu yasada özellikle çalışanların ekonomik kazançlarına özel bir tarzda yer veriliyor. Örneğin uzman bir doktorun 1.2 milyar lira olan maaşı bu uygulamayla 3.7 milyar olacak deniliyor. Bu uygulamanın doktorları özel muayene yerine hastanede de çalışmaya sevkedeceği hesaplanıyor. SSK'ların mali ve idari olarak yeniden yapılandırılmasıyla beraber uygulanacağı söylenen bir diğer şey ise bu hastanelerin "işletme gelirleri, kâr paylarıyla" birikecek paranın hastaneye ve çalışanlara dağıtılacağıdır.

Çalışanlar bu zehirli yemi yutarsa onları ölüm, felç, sakatlık bekliyor olacak. Mecazen kullanılan ölüm, felç, sakatlık gerçekte, işsizlik, iş güvencesinden yoksunluk, fazla çalışma, istenilen yerde çalıştırma, örgütsüz kalma olarak düşünmek mümkündür. Zaten buna işaret eden niyeti SSK Sağlık İşleri Genel Müdürü Orhan Canbolat açıklamış bulunuyor. *"Kim fazla mesai yapıp çalışmak istiyorsa çalışacak.* ***Yaptığı hizmet kadar, ürettiği işe göre ek ödemeden pay alacak"*** Kısaca denilen şey şu değil mi? 15-16 saat durmaksızın çalışan, çok iş üreten (yani çok hasta bakan) çok kazanır. Tabii ki, iş güvencesinden yoksun ve örgütsüz çalışmayı peşinen kabul etmek koşuluyla.

Uygulamadaki asıl amaç elbette ki devletin kendi görevlerinden kurtulmak istemesidir. Sağlığa bütçe ayırmayarak bunun faturasını, bu kurumdan sağlık hizmeti alana çıkarmaktadır. Mali özerklik de bunu anlatıyor zaten. Devlet çalışanına vaadettiği parayı nasıl bulacak acaba? Yeni yasayla birlikte uygulanacak olan şey, şimdiye kadar olan uygulamadan farklı olacak. Hasta olan veya sağlık hizmeti alan kişi daha hastaneye varmadan cüzdanını kontrol etmek zorunda kalacak. Parası ne kadarsa o kadarlık hizmet alabilecek. Hastaneye vardığında bir insan değil, mal satın alan bir müşteri olacak. Hasta-doktor ilişkisinin yerini satıcı ve alıcı yani ticaret alacak. Bir ilaç yerine beş ilaç, bir tahlil yerine üç tahlil vb.

Bu uygulamanın bir başka boyutu da şu olacaktır; kalitesiz hizmet. Neden kalitesiz hizmet olacaktır? Doktor bakacağı hasta sayısına göre ödenek alacağı için hastayı baştan savma muayene edecek. Bir sonraki hastaya sıra çabuk gelsin diye. Bu son yazılanlar belki düşük bir ihtimal, bir yönüyle doktorları suçlayıcı gibi görünebilir. Ama bu tür durumların olması da muhtemeldir. Çünkü devlet bu mantığıyla çalışan emekçiyi buna sevketmektedir.

Hepimizin tanık olduğu ve bildiği gibi devlet hep şunu söylüyor: Kamuda çalışan yüksek maaş alıyor, bütçe elverişli değil iyi bir zam için gibi bir dizi gerekçe. Peki parası olmayan bir devlet, fazla maaş verdiğini iddia eden bir mantık, bu son uygulamayla daha fazlasını vermeyi nasıl vaadediyor. Peki para yoksa bunun kaynağı ne ola ki diye düşünülünce adresin vatandaşın cebi olduğunu anlamak zor olmayacaktır. Yani bizden çaldığı parayı, biz çalışanlara verecek ama bunun adı iyi maaş veriyorum olacak! Vatandaşla emekçiyi karşı karşıya getirecek olan bu uygulama çalışanlar açısından da, hizmet alması gereken hak sahipleri açısından da sonu felaket olacaktır. Bu felaketi ve vatandaş soygunculuğunu bakan şöyle müjdeliyor, çalışanlara; "Biz özel sektör temsilcisi gibi, bir bankacı gibi, sigortalıları da müşteri anlayışı içinde görerek çalışılacaktır." Devletin yeni uygulamayla ilgili söyledikleri bunlar. Neler planladığı ise ayrı.

Cazip gibi görünen bu uygulamanın perde arkası çok farklı oysa. GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) yoluyla kamunun üretim ve hizmet alanlarını sermayenin işletmesine açmak ya da sermayenin hizmet veya malını satın almak. Bu yolla kamuda; özelleştirme, taşeronlaştırma çalışanların tasfiyesine, kalanların iş güvencesinden ve sosyal haklardan yoksun çalışmasını sağlamaktır. Bu an için cazip gibi görünen her şey aslında bu saldırıların bir ilk adımı olacaktır. Özel hastaneler, özel sigorta şirketleri kayırılacak.

SSK hastaneleri kapasitesinin üzerinde hastaya hizmet vermeye zorlanmış durumda. Yıllardır kasıtlı olarak zarar uğratılan bir kuruma dönüştürüldü. Hortumlanmalarına ses çıkarılmadı. Hemen her yıl SSK prim borçlarına af getirildi. Yeni hastaneler kurulması gerekirken, var olanlar hizmet veremez hale getirildi. Böylece bugünkü tasfiyenin zemini hazırlandı. Vatandaşı bekleyen şey, artık parası kadar tedavi uygulamasıdır. Çalışanları bekleyen şey ise işsizlik, fazla çalişma, iş güvencesinden

yoksunluk ve örgütsüzlüktür. Çalışanlara çok para vereceğim demeleri de çalışanın ağzına bir parmak bal sürmekten öteye bir şey olmayacaktır. Hipokrat yemini eden bir doktor tüm mesleki etik ve ahlaki değerlerinden arındırılacak, bilgisini pazarlamacı mantığıyla hastaya satmaya çalışacak. Hastanın parası ne kadarına yetiyorsa o kadar ilgilenip tedavi edecek. Parası yetmiyorsa eğer yapabileceğini dahi yapamayacaktır. Müdahale ederse belki suç sayılacaktır. Sermayenin mantığına göre bedava mal verilmeyeceğine göre sonuç böyle olacaktır. Bir diğer yönü fazla çalışma olacağı için bir doktorun ilerleyen saatlerde ne kadar sağlıklı çalışabileceği ve tedavi yapacağıdır.

Benzeri akıbet hemşire, işçi ve memurlar için de geçerlidir. Bugün için çalışanlar açısından "imkansız" gibi görünen bu saldırılar ciddi bir mücadeleyle durdurulmazsa eğer, imkansız sanılana şeyi işsiz kaldığında, fazla çalıştırıldığında, haklarımız yokedildiğinde anlamış olacağız. Her türlü keyfi uygulamaya ses çıkarmadan boyun eğmek zorunda kalacağız. 10 çalışanın işini 5 çalışan yapmak zorunda kalacağız. Yine de yaranamazsak, yani performansımız iyi olmazsa "maaşa zam, işe son" denilecektir. Kısaca anlattığımız bu saldırılar sadece bilinenlerdir. Oysa düzinelerce madde var uygulanacak olan. Sonuçta kendimizi garantiye almaya çalışacağız. Duyarsız, hak aramayan çalışanlar olacağız. İstenilen de bu zaten. Bunca yasa da bunun için çıkarılıyor. Bizleri köle yapmak için. Oysa sağlık hizmeti en temel insan hakkıdır. Bu hak vatandaşın elinden alınıyor. Çalışan ise, işinin erbabı bir tüccar olmaya zorlanıyor. Adil, parasız, kaliteli bir sağlık hizmetini bu şartlarda vermek imkansız. Çalışanlar olarak mutlak surette, hizmet alanları da (onlarda bizim gibi işçi ve emekçilerdir) aydınlatarak ortak mücadele yolları bulmalıyız. "Herkese eşit, parasız, kaliteli sağlık" hizmeti ve "Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi" talebini yükseltmeliyiz. Boşa geçen her zaman dilimi bizim aleyhimize geçmektedir. Bu mücadeleye iş yerlerimizden başlayarak tüm sektörlere yaymak zorundayız.

Kartal SSK çalışanları

SSK ÜZERİNE YALANLAR SÖYLENİYOR, OYUNLAR OYNANIYOR!

SSK'lara mali ve idari özeklik tanıyan yasa çıktığında günlük basında yazılan, çizilen her şey çalışanların ne kadar kârlı çıkacağı üzerineydi. Doktorlar 3.5 milyar üzerinde maaş alacaktı. Çalışanlar bu yasalardan dolayı birikecek paradan pay alacaklardı. Bu safsata elbette ki çalışan emekçileri kandırmaya yönelikti. İktidarın kamunun tasfiyesini öylesine aklına taktığı, öylesine kendinden geçtiği ortadaydı ki, daha söylenen yalanların noktası konmadan, yazılanların, demeçlerin mürekkebi kurumadan, her şeyin aldatmaca olduğu ortaya serildi. Bırakın çalışanlara fazladan para vermeyi yeni bir uygulamayla ek ödenekler dahi kaldırıldı. Yani çalışanların ek görev yapıp ücret alacakları tüm uygulamalar kaldırıldı.

Hükümet kandırdı mı? Kandırdı. Ama onun görevi de bu değil mi zaten? Yıllardır işçiler, emekçiler değişik vaatlerle kandırılmıyor mu? Sermayenin ihtiyaçları için kölelik yasası, KİT'lerin satışı, kamunun serbest pazara açılmasını sağlayan yasaları çıkarmadı mı?.. Sabancı denilen baş kan emicinin, *"Sağlık sektörüne yatırım yapmak için hazırlık yapıyorum"* demesi boşuna mı? Devlet ve burjuvazi kol kola girip istediklerini dayatıyorlar. Çalışanların hangi şartlarda, hangi haklarla ("haksız"lıkla demek daha doğru), hangi ücretle çalışacağını planlıyorlar. Bu planın bir parçası gördüğümüz gibi bizleri kandırmak, bizleri oyalamak ve herşeye razı etmektir. Yani bu düzen ve biz çalışanlar için değişen bir şey yok!

Devlet kandırdı kandırmasına da bazı kurumların devletin bu oyununa gelmemesini anlamak zor. Bunların başında doktorların meslek örgütü TTB geliyor. Ama maalesef! Hepimiz okumuşuzdur. Türk Tabipler Birliği'nin çıkan yasayı öven demeçlerini. TTB'ye göre uygulama doğruymuş, hekimler daha verimli çalışırlarmış. Ücretler de iyi olacak, bundan daha iyisi olamazmış. Ama aynı kurum bu yasaların bir maddesi olan ek ücretlerin (ödenek diyorlar buna) kaldırılmasına nedense tepki gösteriyor. Basına, kamuoyuna bu tepkisini göstermeye uğraşıyor. Bu nasıl bir mantık, anlamak zor. Her şeyi ücretler üzerinden değerlendirmek TTB'nin ilkeleriyle tutarlı bir durumudur. Kaldı ki iş güvencesinin elimizden alınması demek olan yasalar kısa süre içinde uygulanacak olmasına rağmen ücret işine kafayı takmanın bir anlamı var mıdır? TTB'ye sormak gerekir; sizin için hangisi önemlidir.

Emekçilerin mücadelesi örgütlemek dururken zerre kadar işe yaramayacak işlerle uğraşmak niye? Şu ana kadar ki uygulamalar sadece buzdağının görünen kısmıdır. İşçi ve emekçiler olarak bu soygundan kurtulmak niyetinde isek biran önce kendi çıkarlarımızı temsil eden program ve talepler etrafında örgütlenmeliyiz. Bu işi sendikaların, kurumların yapmayacağı her haliyle belli. Kurtuluşumuz kendi eserimiz olacaktır.

Özelleştirme ve taşeronlaştırmaya izin vermeyeceğiz!
Herkese eşit, parasız sağlık hizmeti!
Zafer direnen emekçinin olacak!

Bir SSK işçisi

Amerika'nın jandarması sermayenin kölesi olmayacağız!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 85 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ekim 2003 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST